

УДК 343.13

ОСОБЛИВОСТІ РЕАЛІЗАЦІЇ ФУНКЦІЇ ОБВИНУВАННЯ У КРИМІНАЛЬНОМУ ПРОВАДЖЕННІ НА ПІДСТАВІ УГОД

Володимир ГРИНЮК,

кандидат юридичних наук, доцент,

доцент кафедри правосуддя юридичного факультету

Київського національного університету імені Тараса Шевченка

SUMMARY

Features of accusation function in criminal proceedings which are grounded on agreement are analyzed in the article. The accusation function in criminal proceedings which is grounded on agreements has the following features: specificity is shown only after notice of suspicion and initiation of agreement; there are two stages of realization of accusation function: preparatory and final; differentiation of subjects of accusation function and distribution of their powers; differentiation of participation forms of prosecutor in criminal proceedings, which are grounded on agreement of reconciliation and on agreement of guiltiness recognition; wide discretion powers of prosecutor in criminal proceedings grounded on agreement of guiltiness recognition; specific of proofing prosecutor's work during trial, which is related to examination of additional circumstances.

Key words: accusation function, accusation, criminal proceedings grounded on agreements, reconciliation agreement, guiltiness recognition agreement, prosecutor, victim.

АНОТАЦІЯ

У статті досліджено проблематику особливостей реалізації функції обвинувачення у кримінальному провадженні на підставі угод. Доведено, що для реалізації функції обвинувачення у кримінальному провадженні на підставі угод характерні такі особливості: специфіка виявляється лише після повідомлення про підозру та ініціації угоди; два етапи реалізації функції обвинувачення: підготовчий та остаточний; диференціація суб'єктів функції обвинувачення та розподілу між ними повноважень; диференціація форм участі прокурора у кримінальному провадженні на підставі угоди про примирення та на підставі угоди про визнання винуватості; широкі дискреційні повноваження прокурора у кримінальному провадженні на підставі угоди про визнання винуватості; специфіка доказової діяльності прокурора у судовому розгляді щодо доведення додаткових, порівняно із загальним порядком кримінального провадження, обставин.

Ключові слова: функція обвинувачення, обвинувачення, кримінальне провадження на підставі угод, угода про примирення, угода про визнання винуватості, прокурор, потерпілий.

Постановка проблеми. Інститут кримінального провадження на підставі угод, який став новелою Кримінального процесуального кодексу України 2012 р. (далі – КПК України), попри побоювання деяких вчених та практичних працівників, активно реалізується у правозастосовчій діяльності. Так, згідно з даними судової статистики у 2015 р. закінчено в порядку КПК із постановленням вироку 95,1 тис. кримінальних проваджень, або 77,7% загальної кількості закінчених провадженням справ, із них із затвердженням угоди – 18,6 тис., або 19,6% загальної кількості розглянутих справ із постановленням вироку, у тому числі із затвердженням угоди про примирення – 9 тис., або 48,4% загальної кількості справ із затвердженням угоди, та затвердженням угоди під час судового провадження про визнання винуватості – 9,6 тис., або 51,6% [1]. Зазначене свідчить як про значне поширення інституту угод у кримінальному провадженні, так і про запровадження у кримінальному процесі окремих договірних елементів під час вирішення кримінально-правових конфліктів. Становлення та розвиток інституту кримінального провадження на підставі угод беруть свій початок в англосаксонській правовій доктрині, та зі плином часу зазначений інститут досить вдало трансформувався у правову систему континентальних країн.

Актуальність теми. Питання кримінального провадження на підставі угод активно досліджуються у літературі, проте проблематика особливостей реалізації функції обвинувачення у кримінальному провадженні на підставі угод представлена фактично лише в аспекті участі прокурора та інших суб'єктів у кримінальному провадженні на підставі угод у наукових працях С. Андрусенка, Г. Власової, І. Гловюк, Ю. Дьоміна, Г. Іскендерової, В. Колодчи-

на, А. Лапкіна, О. Леляк, Я. Лизака, Д. Лобаня, Д. Лупека, С. Малихіної, С. Марка, С. Паславського, Є. Повзика, П. Пушкаря, Р. Новака, Г. Середи, М. Твердохліба, І. Тітка, Г. Тюріна, М. Хавронюка та інших вчених. Системні та комплексні дослідження особливостей реалізації функції обвинувачення у кримінальному провадженні на підставі угод, які охоплювали б виділення та характеристику особливостей реалізації цієї функції, етапи її реалізації, специфіку доказування, відсутні.

Отже, **метою статті** є виділення та характеристика особливостей реалізації функції обвинувачення у кримінальному провадженні на підставі угод, які віднесені законодавцем до особливих порядків кримінального провадження та регламентовані Главою 25 КПК України.

Виклад основного матеріалу дослідження. До особливостей реалізації функції обвинувачення у кримінальному провадженні на підставі угод можна віднести такі.

1. Відповідно до пункту 13 частини 1 статті 3 КПК України під обвинуваченням слід розуміти твердження про вчинення певною особою діяння, передбаченого законом України про кримінальну відповідальність, висунуте в порядку, встановленому КПК України. На нашу думку, моментом виникнення функції обвинувачення, згідно із загальним правилом, є повідомлення особі про підозру. Саме з цього моменту досудового розслідування здійснюється процесуальна діяльність, яка спрямована на викриття підозрюваного, а в судовому провадженні – обвинуваченого, у вчиненні кримінального правопорушення. Проте про особливості реалізації функції обвинувачення у кримінальному провадженні на підставі угод можна говорити лише після повідомлення про підозру (оскільки до цього моменту угоди

укладені не можуть бути) та після ініціації угоди. Відповідно до частини 2 статті 469 КПК України угода про визнання винуватості може бути укладена за ініціативою прокурора або підозрюваного чи обвинуваченого та після повідомлення про підозру. Однак процесуальний порядок ініціювання укладення угод у КПК України незакріплений. Проте стосовно угоди про визнання винуватості можна сказати, що вже на етапі ініціювання угоди (або навіть до цього етапу, якщо ініціатором є прокурор) прокурором має бути надана оцінка обґрунтованості обвинувачення, достатності доказів для доведення вини підозрюваного у суді, а також враховані обставини, передбачені статтею 470 КПК України, результат чого може формалізуватися у вигляді угоди між прокурором та підозрюваним, обвинуваченим.

Інші особливості на етапі ініціації має угода про примирення. Угода про примирення може бути укладена за ініціативою потерпілого, підозрюваного або обвинуваченого. Домовленості стосовно угоди про примирення можуть проводитися самостійно потерпілим і підозрюваним чи обвинуваченим, захисником і представником або за допомогою іншої особи, погодженої сторонами кримінального провадження (крім слідчого, прокурора або судді) (частина 1 статті 469 КПК України). В той же час відповідно до частини 7 статті 469 КПК України слідчий, прокурор зобов'язані проінформувати підозрюваного та потерпілого про їхнє право на примирення, роз'яснити механізм його реалізації та не чинити перешкод в укладенні угоди про примирення. Законодавець розмежує проведення домовленостей щодо укладення угоди про примирення (оскільки угоду укладають сторони) та обов'язок слідчого, прокурора щодо інформування підозрюваного та потерпілого про можливість її укладення. Проте про реалізацію функції обвинувачення можна стверджувати лише при ініціюванні укладення угоди у кримінальному провадженні у формі приватного обвинувачення, у якому потерпілий є суб'єктом обвинувачення. В інших кримінальних провадженнях особливості реалізації функції обвинувачення мають місце вже після отримання цієї угоди прокурором та повідомлення особи про підозру. Таким чином, в угодах про примирення у формі приватного обвинувачення чітко не визначений момент початку реалізації функції обвинувачення, оскільки проводиться досудове розслідування не інакше як за заявою потерпілого і слідчий за погодженням з прокурором чи сам прокурор повідомляє особу про підозру, що є початком реалізації функції обвинувачення у кримінальному провадженні.

2. Відповідно, можна виділити два етапи реалізації функції обвинувачення: підготовчий та остаточний. Підготовчий етап має місце від ініціації угоди до направлення прокурором обвинувального акта до суду з укладеною угодою. Він характеризується такими діями, як ініціація угоди, проведення домовленостей, укладення угоди, її підписання сторонами, законними представниками, і додатково, якщо угоду укладено у стадії досудового розслідування, – отримання висновку експерта або завершення проведення інших слідчих дій, необхідних для збирання та фіксації доказів, які можуть бути втрачені із плином часу або які неможливо буде провести пізніше без істотної шкоди для їх результату у разі відмови суду в затвердженні угоди (як це передбачено частиною 1 статті 474 КПК України). Слід звернути увагу і на те, що сумнівними є вказівка законодавця на «завершення» проведення інших слідчих дій (тобто, як правильно зазначає Я. Лизак, рішення про необхідність проведення яких було прийнято до укладення сторонами кримінального провадження угоди [2, с. 229]), а також відсутність згадки про негласні слідчі (розшукові) дії, які теж можуть проводитися у тих кримінальних провадженнях, де допускається укладення угоди про визнання винуватості.

Прокурор на підготовчому етапі угоди про примирення має обмежені можливості, оскільки він не є стороною угоди і сторони не зобов'язані погоджувати з ним текст угоди. Прокурор не може ініціювати такий вид угоди, не бере участь у проведенні домовленостей між підозрюваним, обвинуваченим та потерпілим, не є стороною такого виду угоди і не бере участь у її укладенні та підписанні сторонами. Проблеми такої регламентації розглядалися у доктрині [3, с. 140–141; 4, с. 344–345], і пропонувалося розширити повноваження прокурора [4, с. 346]. Слід підтримати пропозиції І. Тітка, враховуючи те, що саме прокурор є відповідальним за рух обвинувачення і доведення його перед судом з метою забезпечення кримінальної відповідальності особи, яка вчинила кримінальне правопорушення; це стосується навіть проваджень у формі приватного обвинувачення, оскільки в них прокурор також буде суб'єктом підтримання обвинувачення у суді, а укладення угоди про примирення матиме ті ж наслідки, що і у провадженні у формі публічного обвинувачення.

Остаточний етап характеризується реалізацією функції обвинувачення у судовому засіданні з розгляду угоди. Згідно з угодою про визнання винуватості участь прокурора у розгляді угоди через те, що прокурор є стороною, є обов'язковою (частина 2 статті 474 КПК України). За угодою про примирення КПК України не передбачає обов'язковості участі прокурора, проте вказує на необхідність повідомлення інших учасників судового провадження, відсутність яких не є перешкодою для розгляду угоди; тобто, виходячи з буквального тлумачення норм КПК України, можна сказати, що участь прокурора у розгляді угоди про примирення необов'язкова. На недоцільність такої нормативної регламентації навіть при її уточненні інформаційним листом Вищого спеціалізованого суду України з розгляду цивільних і кримінальних справ вже вказувалося у літературі [5, с. 18; 6, с. 360; 7, с. 172]. Відзначимо, що аналогічне роз'яснення надано у пункті 15 Постанови Пленуму Вищого спеціалізованого суду України з розгляду цивільних і кримінальних справ «Про практику здійснення судами кримінального провадження на підставі угод» від 11 грудня 2015 р. На підтримку цієї точки зору слід навести додаткові аргументи. Саме прокурор є суб'єктом підтримання обвинувачення у суді; він доводить обвинувачення перед судом з метою забезпечення кримінальної відповідальності особи, яка вчинила кримінальне правопорушення; потерпілий, навіть уклавши угоду, не є (крім приватного обвинувачення, де характерна множинність суб'єктів підтримання обвинувачення у суді) суб'єктом підтримання обвинувачення у суді, більше того, він має обмежені можливості із доказування у суді, враховуючи те, що оригінали матеріалів кримінального провадження, речові докази тощо знаходяться у прокурора, а потерпілий у найкращому випадку має лише копії. Тобто у разі відсутності прокурора у судовому розгляді він характеризуватиметься безсуб'єктністю підтримання обвинувачення, що через вимоги засади змагальності сторін є неправильним та таким, що не відповідає вимогам КПК України. Участь потерпілого у провадженні у формі публічного обвинувачення не виправляє ситуацію, оскільки потерпілий не є суб'єктом підтримання обвинувачення у такому провадженні. Навіть для провадження у формі приватного обвинувачення статті 22, 36 КПК України не встановлюють винятків щодо обов'язкового суб'єкта підтримання обвинувачення – прокурора. Відповідно, участь прокурора при розгляді угоди про примирення у суді слід визнати обов'язковою на нормативному рівні та внести зміни до частини 2 статті 474 КПК України, виклавши її у такій редакції: «2. Розгляд щодо угоди проводиться судом під час підготовчого судового засідання за обов'язковою участі сторін угоди, а

угоди про примирення – також прокурора, з повідомленням інших учасників судового провадження. Відсутність інших учасників судового провадження не є перешкодою для розгляду».

3. Реалізація функції обвинувачення у кримінальному провадженні на підставі угод характеризується специфікою суб'єктів цієї функції та розподілу між ними повноважень. У стадії досудового розслідування ними є прокурор та слідчий, проте специфіка провадження відображається саме у діяльності прокурора, причому за обома видами угод. Саме на прокурора покладено повноваження з укладення угоди про визнання винуватості, а характер цих повноважень свідчить про наявність у процесуального керівника значних дискреційних повноважень. Прокурор зобов'язаний невідкладно надіслати до суду обвинувальний акт з підписаною сторонами угодою; незважаючи на те, що строк, у який прокурор повинен направити провадження до суду, законом не встановлено, словосполучення «невідкладно надсилається» свідчить про те, що такі документи мають надсилатися до суду за першої ж можливості [8]. Проте, незважаючи на ці повноваження прокурора, порядок складання обвинувального акта є загальним, тобто одним із суб'єктів обвинувачення є слідчий. Якщо для угоди про примирення натепер, коли прокурор позбавлений повноважень щодо реагування на її зміст, цей порядок можна визнати логічним, то для угоди про визнання винуватості це викликає сумніви. Адже прокурор приймає рішення про можливість укладення угоди про визнання винуватості, є стороною цієї угоди, може відкласти направлення до суду обвинувального акта з підписаною сторонами угодою до отримання висновку експерта або завершення проведення інших слідчих дій, необхідних для збирання та фіксації доказів, які можуть бути втрачені із плином часу або які неможливо буде провести пізніше без істотної шкоди для їх результату у разі відмови суду в затвердженні угоди. Відповідно, враховуючи те, що саме прокурором вже надана оцінка ступеня доведеності винуватості особи на момент укладення угоди, було б доцільним покласти саме на прокурора обов'язок зі складання обвинувального акта, оскільки не слідчим, а прокурором робиться попередній висновок щодо наявності достатніх підстав для визнання винуватості підозрюваного. У майбутньому, у разі нормативного закріплення доктринальних пропозицій щодо повноважень прокурора за угодою про примирення, саме на прокурора слід буде покласти обов'язок складання обвинувального акта і у кримінальному провадженні на підставі угоди про примирення. Потерпілий є суб'єктом обвинувачення при укладенні та розгляді угоди у кримінальному провадженні у формі приватного обвинувачення.

4. Кримінальне провадження на підставі угоди про примирення та на підставі угоди про визнання винуватості характеризується натепер диференціацією форм участі прокурора, оскільки за угодою про визнання винуватості прокурор є стороною та суб'єктом обвинувачення, а за угодою про примирення – лише суб'єктом обвинувачення, через що його волевиявлення не має значення для сторін угоди у контексті її форми та змісту. Тому, як логічно зазначається у літературі, тактика участі прокурора у судовому провадженні на підставі угод обумовлена, по-перше, видом угоди; по-друге, моментом її укладення; по-третє, позицією обвинуваченого та потерпілого у судовому засіданні. Завданнями прокурора є висловлення обґрунтованої правової позиції щодо питання про відповідність угоди вимогам Кримінального кодексу України (далі – КК України) та КПК України та добровільності укладення угоди, а також активна участь у судовому дослідженні цих питань, що сприятиме постановленню законного та обґрунтованого вироку або ухвали [5, с. 21].

5. Прокурор має широкі дискреційні повноваження у кримінальному провадженні на підставі угоди про визнання винуватості. Прокурор при вирішенні питання про укладення угоди про визнання винуватості зобов'язаний враховувати такі обставини: 1) ступінь та характер сприяння підозрюваного чи обвинуваченого у проведенні кримінального провадження щодо нього або інших осіб; 2) характер і тяжкість обвинувачення (підозри); 3) наявність суспільного інтересу в забезпеченні швидшого досудового розслідування і судового провадження, викритті більшості кримінальних правопорушень; 4) наявність суспільного інтересу в запобіганні, виявленні чи припиненні більшості кримінальних правопорушень або інших більш тяжких кримінальних правопорушень (стаття 470 КПК України). При цьому, реалізуючи ці повноваження, прокурор не повинен встановлювати для підозрюваного лише одну умову – беззаперечно визнати свою вину в суді, оскільки так суспільний інтерес у викритті більшості кримінальних правопорушень, у запобіганні, виявленні чи припиненні більшості кримінальних правопорушень або інших більш тяжких кримінальних правопорушень не досягається. Спрошена (пришвидшена) процедура судового розгляду можлива без необхідності досягнення прокурором певних домовленостей з підозрюваним (обвинуваченим) [9, с. 12].

Прокурор має дискреційні повноваження із узгодження можливого покарання із стороною захисту. При цьому слід враховувати положення пункту 12 Постанови Пленуму Вишого спеціалізованого суду України з розгляду цивільних і кримінальних справ «Про практику здійснення судами кримінального провадження на підставі угод» від 11 грудня 2015 р.: домовленості сторін угоди при узгодженні покарання не мають виходити за межі загальних та спеціальних засад призначення покарання, встановлених законом України про кримінальну відповідальність. Зокрема, сторони мають узгоджувати покарання, враховуючи положення пунктів 1–2 частини 1 статті 65 КК України, тобто 1) у межах, встановлених санкцією статті (санкцією частини статті) Особливої частини КК України, що передбачає відповідальність за вчинений злочин, за винятком випадків, передбачених частиною 2 статті 53 КК; 2) відповідно до положень Загальної частини КК України. Зокрема, у випадку, коли в санкції статті (санкції частини статті), що передбачає відповідальність за вчинений злочин, не встановлено мінімальної межі покарання, сторони мають виходити із положень розділу X Загальної частини КК України; ступінь тяжкості вчиненого злочину, особи винного і обставини, що пом'якшують та обтяжують покарання (пункт 3 частини 1 статті 65 КК України). За наявності кількох обставин, що пом'якшують покарання та істотно знижують ступінь тяжкості вчиненого злочину, з урахуванням особи винного сторони угоди з огляду на положення статей 65, 75 КК України мають право, використовуючи положення статті 69 КК України, узгоджувати: а) основне покарання, нижче від найнижчої межі, встановленої у санкції статті (санкції частини статті) Особливої частини КК України; б) інше основне покарання, більш м'який його вид, не зазначений у санкції статті (санкції частини статті) Особливої частини КК України за цей злочин; в) не визначати додаткове покарання, передбачене у санкції статті (санкції частини статті) Особливої частини КК України як обов'язкове, за винятком випадків, встановлених частиною 2 статті 69 КК України. Врахування означених вимог кримінального закону має бути відображено у змісті угоди, а узгоджена міра покарання повинна мати конкретний вираз.

Крім того, у кримінальному провадженні на підставі угоди про визнання винуватості простежуються ознаки договірного (компромісного) обвинувачення. Такий ком-

промис не розповсюджується на кваліфікацію кримінального правопорушення, однак можливий при досягненні домовленостей сторін угоди щодо покарання, звільнення від його відбування з випробуванням. Саме тому в угоді про визнання винуватості, відповідно до статті 472 КПК України, містяться формулювання підозри чи обвинувачення, його правова кваліфікація із зазначенням статті (частини статті) закону України про кримінальну відповідальність, які встановлені стороною обвинувачення під час проведення досудового розслідування. Такі ж формулювання обвинувачення, його правова кваліфікація із зазначенням статті (частини статті) закону України про кримінальну відповідальність повинно міститись в обвинувальному акті. Таким чином, договірне обвинувачення в угодах про визнання винуватості не передбачає можливість відмови від обвинувачення чи перекваліфікації діяння на менш тяжке.

За угодою про примирення дискреційні повноваження прокурора полягають у висловленні ним думки щодо можливості затвердження угоди судом. Під час досудового розслідування у кримінальних провадженнях по угодах про примирення у прокурора відсутні повноваження щодо оцінки законності її укладення підозрюваним та потерпілим. Нормативна регламентація (частина 1 статті 474 КПК України) передбачає обов'язок прокурора невідкладно скласти обвинувальний акт та надіслати його з підписаною стороною угодою. Такий обов'язок прокурора щодо угод про визнання винуватості має ряд недоліків, що призводить до відсутності процесуальної економії у разі подальшої відмови суду у її затвердженні та втрати потерпілим і підозрюваним права на повторне звернення з угодою про примирення. Як вірно зазначає І. Тітко, чинне законодавство щодо кримінального провадження на підставі угоди про примирення повинно передбачати недопущення прокурором направлення до суду угод про примирення, які не відповідають чинному закону і внаслідок цього не будуть затверджені судом; гарантування підозрюваному і потерпілому права на укладення угоди, яке буде неможливим внаслідок відмови суду у затвердженні угоди; встановлення механізму нейтралізації зловживань прокурором при прийнятті рішення про передання угоди про примирення до суду [10, с. 386–387].

6. Специфіка доказової діяльності прокурора у підготовчому провадженні та судовому розгляді. Через положення частини 2 статті 17 КПК України саме сторона обвинувачення повинна довести у суді винуватість особи поза розумним сумнівом. Це правило характерне і для кримінального провадження на підставі угод, адже однією з підстав відмови суду у затвердженні угоди є відсутність фактичних підстав для визнання винуватості. Такий стандарт доказування у кримінальних провадженнях на підставі угод може мати місце як у стадії підготовчого провадження (якщо угоду укладено під час досудового розслідування), так і у стадії судового розгляду (якщо угоду укладено після стадії підготовчого провадження до моменту виходу суду до нарадчої кімнати для ухвалення вироку). Однак якщо судовий розгляд кримінального провадження на підставі угод не викликає значних ускладнень завдяки своїй чіткій правовій регламентації, то розгляд угод під час підготовчого провадження має суттєві недоліки, які пов'язані з ускладненням доведення винуватості обвинуваченого згідно з зазначеним стандартом. Зазначене зумовлює суддів відступати від вимог законодавця (частина 4 статті 291 КПК України) і витребувати матеріали, які були зібрані органами досудового розслідування для прийняття рішення про затвердження угоди [11, с. 218].

Крім того, прокурор як сторона угоди зобов'язаний переконати суд, що умови угоди не суперечать вимогам КПК України та / або закону; умови угоди відповідають інтересам суспільства; умови угоди не порушують права, свободо-

ди чи інтереси сторін або інших осіб; укладення угоди було добровільним; виконання обвинувачем взятих на себе за угодою зобов'язань є можливим. Тому слід погодитися із О. Литвином у тому, що у разі посилань на ці обставини сторони повинні обґрунтувати їх наявність за допомогою належних та допустимих фактичних даних [12, с. 117].

Виділені особливості реалізації функції обвинувачення у кримінальному провадженні на підставі угод дають змогу обґрунтовано підтримати пропозицію щодо виділення у КПК України окремої статті стосовно участі прокурора в кримінальному провадженні на підставі угод, у якій доцільно було б передбачити окремі завдання та спеціальні повноваження прокурора в кримінальному провадженні на підставі угод, а також особливості його процесуальної ролі стосовно кожного окремого різновиду угод [13, с. 222–223].

Висновки. Для реалізації функції обвинувачення у кримінальному провадженні на підставі угод характерні такі особливості: специфіка виявляється лише після повідомлення про підозру та ініціації угоди; два етапи реалізації функції обвинувачення: підготовчий та остаточний; диференціація суб'єктів функції обвинувачення та розподілу між ними повноважень; диференціація форм участі прокурора у кримінальному провадженні на підставі угоди про примирення та на підставі угоди про визнання винуватості; широкі дискреційні повноваження прокурора у кримінальному провадженні на підставі угоди про визнання винуватості; специфіка доказової діяльності прокурора у судовому розгляді щодо доведення додаткових, порівняно із загальним порядком кримінального провадження, обставин. Для усунення недоліків реалізації функції обвинувачення у кримінальному провадженні на підставі угод пропонуємо, по-перше, покласти на прокурора обов'язок складати обвинувальний акт у кримінальному провадженні на підставі угоди про визнання винуватості; по-друге, передбачити обов'язковість участі прокурора у судовому розгляді угоди про примирення, для чого внести зміни до частини 2 статті 474 КПК України, виклавши її у такій редакції: «2. Розгляд щодо угоди проводиться судом під час підготовчого судового засідання за обов'язкової участі сторін угоди, а угоди про примирення – також прокурора, з повідомленням інших учасників судового провадження. Відсутність інших учасників судового провадження не є перешкодою для розгляду».

Список використаної літератури:

1. Аналіз даних судової статистики щодо розгляду справ і матеріалів місцевими загальними судами, апеляційними судами областей та міста Києва за 2015 р. [Електронний ресурс]. – Режим доступу : <http://www.sc.gov.ua/uploads/tinymce/files/%D0%90%D0%BD%D0%B0%D0%BB%D1%96%D0%B7%D1%81%D1%83%D0%B4%D1%96%D0%B2,%202015%20%D1%80%D1%96%D0%BA.doc>.
2. Лизак Я. Роль прокурора під час укладення угод про примирення та визнання винуватості / Я. Лизак // Науковий вісник Херсонського державного університету. – Серія: Юридичні науки. – 2014. – Вип. 1. – Т.3. – С. 226–231.
3. Терно А. Проблеми застосування Кримінального процесуального кодексу України на стадіях досудового розслідування та судового провадження / А. Терно // Вісник Національної академії прокуратури України. – 2014. – № 1. – С. 138–143.
4. Тітко І. Нормативне забезпечення та практика реалізації приватного інтересу в кримінальному процесі України : дис. ... докт. юрид. наук : спец. 12.00.09 «Кримінальний процес та криміналістика; судова експертиза; оперативно-розшукова діяльність» / І. Тітко. – Х., 2016. – 484 с.
5. Гловюк І. Проблеми аспекти участі прокурора у судовому провадженні на підставі угод / І. Гловюк, С. Андрусенко // Вісник кримінального судочинства. – 2015. – № 2. – С. 16–22.

6. Твердохліб М. Проблема законодавчого вдосконалення кримінального провадження на підставі угод / М. Твердохліб // Порівняльно-аналітичне право. – 2016. – № 1. – С. 358–361. – [Електронний ресурс]. – Режим доступу : http://pap.in.ua/1_2016/108.pdf.
7. Колодчин В. Повноваження прокурора в судовому провадженні у першій інстанції / В. Колодчин, А. Туманянц. – Х. : ТОВ «Оберіг», 2016. – 228 с.
8. Узагальнення судової практики здійснення кримінального провадження на підставі угод [Електронний ресурс]. – Режим доступу : http://www.sc.gov.ua/uploads/tiny_mce/files/%D0%97%D0%B4%D1%96%D0%B9%D1%81%D0%BD%D0%B5%D0%BD%D0%BD%D1%8F%20%D0%BA%D1%80%D0%B8%D0%BC%D1%96%D0%BD%D0%B0%D0%BB%D1%8C%D0%BD%D0%BE%D0%B3%D0%BE%20%D0%BF%D1%80%D0%BE%D0%B2%D0%B0%D0%B4%D0%B6%D0%B5%D0%BD%D0%BD%D1%8F%20%D0%BD%D0%B0%20%D0%BF%D1%96%D0%B4%D1%81%D1%82%D0%B0%D0%B2%D1%96%20%D1%83%D0%B3%D0%BE%D0%B4.rar.
9. Дьомін Ю. Інститут угод у кримінальному провадженні: важливі аспекти правозастосування / Ю. Дьомін // Вісн. Нац. акад. прокуратури України. – 2013. – № 4. – С. 11–19.
10. Тітко І. Нормативне забезпечення та практика реалізації приватного інтересу в кримінальному процесі України : [монографія] / І. Тітко. – Х. : Право, 2015. – 448 с.
11. Повзик Є. Правові наслідки визнання підозрюваним (обвинуваченим) своєї вини (порівняльно-правове дослідження) : [монографія] / Є. Повзик. – Х. : Право, 2014. – 223 с.
12. Литвин О. Кримінально-процесуальне доказування у стадії судового розгляду : дис. ... канд. юрид. наук : спец. 12.00.09 «Кримінальний процес та криміналістика; судова експертиза; оперативно-розшукова діяльність» / О. Литвин. – О., 2016. – 214 с.
13. Тюрін Г. Правові основи участі прокурора у кримінальному провадженні на підставі угод / Г. Тюрін // Науковий вісник Херсонського державного університету. Серія: Юридичні науки. – 2014. – Вип. 3. – Т. 3. – С. 219–224.